

★ ਲਾਂਗਰ (ਸਤਿਗੁਰ ਧਾਰ : ਸਤਿਜੁਗ ਧਾਰ : ਧਰਮ ਧਾਰ) ★

(ਨਿਹਕਲਂਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚੋਂ)

ਸੋਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੋਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਕੀ ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਇਕਕੋ ਪਿਉ ਦਾਦਾ, ਯਦ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਕੀ ਤੁਹਾਡ੍ਹਾ ਮੇਲ ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਰਾਧਾ, ਨਿਵ ਨਿਵ ਲਾਗੇ ਪਾਈਆ। ਕਿਸ ਡੋਰ ਨਾਲ ਚੌਰ ਹੋ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਂਧਾ, ਬੰਧਨ ਆਪਣਾ ਰਿਹਾ ਪਾਈਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਣ ਦਿੱਤਾ ਵਦਵ ਸੜਨ ਸਾਧਾ, ਸਤਿ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਪਰ ਯਾਦ ਕਰ ਲਤ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰੋਂ ਕਢੁ ਦਿਤ ਹਉਮੇ ਵਾਲੀ ਆਗਾ, ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਈਆ। ਵੇਰਵੇ ਖੇਲ ਕਨਤ ਸੁਹਾਗਾ, ਕੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਯਾਦ ਰਕਰਵਣਾ ਹਾਢ ਸਤਾਰਾਂ ਸਭ ਨੇ ਇਕਕੋ ਪੰਗਤ ਵਿਚਚ ਬਹ ਕੇ ਰਖਾਣਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ, ਵਕਰਵਰੀ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਹਤਥਾਂ ਉਤੇ ਉਸ ਦਾ ਲੈਣਾ ਸ਼ਵਾਦਾ, ਬਰਤਨ ਜੋੜ ਨਾ ਕੋਈ ਜੁੜਾਈਆ। ਅੰਦਰ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਹੋਵੇ ਲਾਡਾ, ਮੁਹਫ਼ਤ ਵਿਚਚ ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਤੁਹਾਡ੍ਹੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਵਿਚਚ ਹੋਵੇ ਵਾਧਾ, ਮਨਸਾ ਮਨ ਦੀ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਸਭ ਨੇ ਪਾਰ ਵਿਚਚ ਜਾਣਾ ਟਿਕ, ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ। ਪੰਗਤ ਬਹੇਗੀ ਗੁਰਸਿਰਖ ਇਕਕ ਸੌ ਇਕਕ, ਜੀਰੋ ਇਕਕ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਭ ਦੇ ਹਤਥਾਂ ਉਤੇ ਪੂਰਨ ਨਾਮ ਦੀ ਪਹਲੀਂ ਰਕਰਵੀ ਜਾਏਗੀ ਚਿਟ, ਖਾਲੀ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਫੇਰ ਹਤਥ ਲਾਏਗਾ ਉਤੇ ਤੁਹਾਡ੍ਹੀ ਪਿਟ੍ਠੀ, ਪੁਸ਼ਤ ਪੁਨਾਂਹ ਆਪ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਨਾਰਦ ਕਹੇ **ਸਤਿਗੁਰ ਧਾਰ** ਦਾ ਲਾਂਗਰ ਵਰਤੇ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਵਰਤਾਈਆ। ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰੇ ਧਰਤੀ ਧਰਤੇ, ਧਵਲ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁੱਝ ਕਰਨ ਚਰਚੇ, ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਮਤਾ ਪਕਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਲਾਲਚ ਦਿੱਤਾ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਹਬਾਂ ਵਿਚਚ ਰਹੇ ਪਰਚੇ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਾ ਲੇਖਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਨਾਮ ਦੇ ਦੇ ਕੇ ਰਖਾਂਦੇ, ਜਗਤ ਰਹਬਰ ਦਿੱਤਾ ਵੱਡਾਈਆ। ਸਾਥੋਂ ਲਥਥੇ ਮੂਲ ਨਾ ਕਰ੍ਜ, ਮਕਰੁਜ ਹੋ ਕੇ ਵੇਰਵੀਏ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਅੰਤ ਇਕਕ ਅਰਦਾਸ ਬੇਨਤੀ ਅਰਜੇ, ਆਰਜ੍ਞੂ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਜੇ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਹੋਰ ਜਰ ਜਾਏ, ਫੇਰ ਜਗ੍ਹਾ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਜਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਦਰਸ ਕੀਤਾਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸਭ ਤਰ ਜਾਏ, ਮਾਲਾ ਮਣਕੇ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਦ ਵਿਚਚ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਧਾਦ ਕਰਦੇ ਮਰ ਗਏ, ਮ੃ਗਸ਼ਾਲਾ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ। ਕਈ ਧੂਣੀਆਂ ਉਤੇ ਸੜ

गए, खल्ला खल्ल लुहाईआ। कई सिर कदमां उत्ते धर गए, निँँ निँँ लागण पाईआ। पर मैं हैरान हो गिआ कई तेरे भगत तेरे हुक्म अगे अङ्ग गए, अङ्गिका तेरे प्रेम वाला जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, सच दे मालक दया कमाईआ।

नारद कहे जन भगतो तुहाड्हा की इरादा, मन मनसा दिउ जणाईआ। सच दस्सयो तत्त गुरु मन्नणा कि शब्द गुरु वाला बाजा, जो बाजी दो जहान आपणे हत्थ रखाईआ। जिस ने लहणा देणा पूरा करना तख्त ताजा, तख्त निवासी जग फ़ासी दए कठाईआ। गरीब निमाणयां रखवे लाजा, कोझयां कमलयां सिर आपणा हत्थ टिकाईआ। हँस बणाए कागा, सोहँ धुर दी चोग चुगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल धुर दा हरि, सच दा मेला लए मिलाईआ।

हाढ़ कहे जन भगतो मेरा प्रविष्टा पहला, पहली वालयो तुहानूं अखीर दी लोङ रहे ना राईआ। तुसां जाणा उस प्रभू दिआं विच्च महलां, जिस महल नूं सचरवण्ड कह के सारे गाईआ। मैं वी उस दे दवारे उत्ते टहिला, बिनां कदमां चलां चाई चाईआ। पर याद कर लउ, तुहानूं मार्ग मिल गिआ सहला, कोटन कोट मर मर के आपणा आप गए गवाईआ। उह वेरवो राए धर्म सभ दे लेरवे दा चुक्की फिरदा थैला, गुरमुखां नूं निँँ निँँ सीस निवाईआ। राए धर्म कहे मेरी रही कोई ना जेहला, चुरासी बंधन ना कोई भुआईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा हुक्म इक्क वरताईआ।

(९ हाढ़ शहनशाही सम्मत ८)

हाढ़ कहे मेरा लेरवा इक्क हकीकी, हुक्मां तो बाहर जणाईआ। मेरा मालक लाशरीकी, नूर नुराना नूर अलाहीआ। जिस दे विच्च हक तौफीकी, ताकतवर बेपरवाहीआ। उस ने बदल दिती नीती, नीतीवान वेरव वरवाईआ। वेरवो कलिजुग धार रही चीकी, चीक चिहाड़ा रही पाईआ। मेरी प्रेम धार होणी फीकी, रस अगम्म ना कोई चुआईआ। सृष्टी जाए मूल ना जीती, मैं रो रो के दिआं दुहाईआ। इक्को प्रभू दी सच प्रीती, जो प्रीतम हो के वेरव विखाईआ। जन भगतो पिछली याद ना करयो बीती, अगे अगला कदम उठाईआ। सभ ने बदल लैणी नीती, नीतीवान वेरव वरवाईआ। तुहाड़ी प्रफुल्लत होवे निक्की, जिही बगीची, बाग धुर दा दए महकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा रंग आप रंगाईआ।

सतारां हाढ़ कहे जन भगतो मैं सभ नूं देवां वधाई, वाधा प्रभ दे नाल वधाईआ। जिस ने दिती जगत वड्हिआई, हरि वड्हा बेपरवाहीआ। काया रंग रिहा चढ़ाई, दूसर संग ना कोई बणाईआ। अन्तर परदा रिहा उठाई, नूर नुराना नूर अलाहीआ। जिस दे हुक्म ने बदल देणी शाही, शहनशाह आपणा हुक्म वरताईआ। चारों कुण्ठ तक्कणी दुहाई, दोहरी धर्म दी

ਧਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਤੁਹਾਡੀ ਕੂਡ ਦੀ ਮੇਟਣੀ ਸ਼ਾਹੀ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ।

ਹਾਡ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੀਤੀ, ਬਿਨ ਪਰਦਾ ਪਰਦਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਆਵੇ ਸਤਿ ਦੀ ਰੀਤੀ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਰਹੇ ਅਤੀਤੀ, ਤੈਗੁਣ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਬੰਧਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰੇ ਬਖ਼਼ਾਈਸ਼ੀ, ਰਹਮਤ ਨਾਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਰੰਗ ਆਪ ਰੰਗਾਈਆ।

ਹਾਡ ਸਤਾਰਾਂ ਕਹੇ ਤੁਸਾਂ **ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ** ਖਾਧਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ, ਖਾਣਾ ਜਗਤ ਵਾਲਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਏਹ ਵਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕੁਝਨ ਨੂੰ ਰਾਧਾ, ਕੁਝਨ ਹੱਸਿ ਕੇ ਫਿਰ ਰਾਧਾ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਮਾਣ ਰਹਣਾ ਨਹੀਂ ਸੱਤਨ ਸਾਧਾ, ਸਚ ਸਾਧਨਾ ਵਿਚਚ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੂਰਾ ਕੌਲ ਕਰਾਵਾਂਗਾ ਵਾਅਦਾ, ਅਮੁਲ ਮੁਲ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਸੁਕਾਵਾਂਗਾ ਬਕਾਯਦਾ, ਕਾਧਦਗੀ ਧੁਰ ਦੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਦਾ ਮਨਦਰ ਇਕਕ ਸੁਹਾਈਆ।

ਹਾਡ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਮੇਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਜਦਾ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਲਾਗੀਂ ਪਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਖੇਲ ਵੇਰਵੇ ਕੂਡ ਕੁਡਿਆਰੀ ਅਗਗ ਦਾ, ਤਤਤਵ ਤਤਤ ਰਹੀ ਜਲਾਈਆ। ਕਪਟ ਵਿਕਾਰ ਵੇਰਵੇ ਜਗ ਦਾ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪ ਸਦ ਦਾ, ਸਦਾ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਜਣਾਈਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਬੰਸ ਹੁਣ ਅਗੇ ਜਾਣਾ ਵਧਦਾ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਨਾ ਕੋਈ ਅਟਕਾਈਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਪਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਚ ਸਜਦਾ, ਜੋ ਸਜ਼ਣ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਧਾ ਸ਼ਾਹ ਰਾਗ ਦਾ, ਨੌਂ ਦਵਾਰੇ ਭੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਤੁਸਾਂ ਸ਼ਬਦ ਰਾਗ ਸੁਨਣਾ ਅਨਹਦ ਦਾ, ਅਨਰਾਗੀ ਆਪ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਘਰ ਫਿਰੇ ਲਭਦਾ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ।

ਹਾਡ ਸਤਾਰਾਂ ਕਹੇ ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਸਾਂ **ਸਤਿਜੁਗ ਦੀ ਧਾਰ** ਖਾਧਾ ਲੰਗਰ, ਕਲਿਜੁਗ ਰੋਵੇ ਮਾਰੇ ਧਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਲੇਖਾ ਸੁਕਾਉਣਾ ਢੋਰਾਂ ਭੰਗਰ, ਪਸੂਆਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਉਹ ਮਾਲਕ ਤੁਹਾਡੇ ਕਡਨਾ ਅੰਦਰ, ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਬੜਰ ਕਪਾਟੀ ਤੋਡੇ ਜਾਂਦਰ, ਤੈਗੁਣ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਮਨੁਆ ਮਨ ਨਾ ਦੌੜੇ ਬਨਦਰ, ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਨਾ ਉਠ ਉਠ ਧਾਹੀਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇਵੇ ਬਿਨਾਂ ਸੂਰ੍ਯ ਚਨਦਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਤੁਸਾਂ ਕਿਸੇ ਦਵਾਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਮਾਂਗਣ, ਮਾਂਗਤ ਹੋ ਨਾ ਝੋਲੀ ਢਾਹੀਆ। ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸੂਰਾ ਸਰਬਾਂਗਣ, ਸਿਰ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰੇ ਬਨਦਨ, ਹਰਿਜਿਨ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷੍ਣੂ ਭਗਵਾਨ, ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜਿਆਂ ਦੁਵੀਂ ਆਯਾ ਗੁਣ, ਗੁਣ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਪੁਆਈਆ।

(੧੭ ਹਾਡ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੮)

